

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/110/2014
Identifikačné číslo spisu: 5014200013
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5014200013.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: ANDANTA spol. s r. o., so sídlom Dolné Rudiny 2956/3, Žilina, IČO: 46 745 017, práv. zast. Mgr. Pavol Karman, advokát so sídlom Veľká okružná 26A, Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/519537/2013 zo dňa 29. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/3/2014-83 zo dňa 07. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/3/2014-83 zo dňa 07. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti „rozhodnutia“ žalovaného č. 1100308/1/519537/2013 zo dňa 29.10.2013, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 9500301/5/3209918/2013 zo dňa 03.07.2013, ktorým Daňový úrad Žilina nevyhovel žiadosti žalobcu, o zákonnú registráciu pre daň z pridanej hodnoty zo dňa 04.06.2013 a osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty nevydal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že považoval jeho procesnoprávne námietky vo veci - neumožnenie právneho zástupcovi nahliadnuť do spisu správneho orgánu, za nedôvodné, nakoľko z obsahu administratívneho spisu bolo preukázané, že v rámci administratívneho konania, teda konania pred správcom dane a konania aj pred žalovaným správnym orgánom žalobca udelil plnú moc splnomocnenej zástupkyňi a to Ing. E. K.. Z obsahu spisu bolo ďalej preukázané, že konanie pred žalovaným skončilo vydaním právoplatného rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/519537/2013 zo dňa 29.10.2013, právoplatného dňa 11.11.2013. V administratívnom spise žalovaného správneho orgánu sa

nachádza splnomocnenie žalobcu vo vzťahu k advokátovi Mgr. Pavlovi Karmanovi, datované dňa 06.12.2013, doručené na Daňový úrad Žilina dňa 19.12.2013. Udelené plnomocnenstvo bolo teda správcovi dane doručené po ukončení odvolacieho konania a nemôže sa vzťahovať na správne konanie, v ktorom boli vydané napadnuté rozhodnutia. Táto námietka by mohla mať vplyv len na možnosť formulovať žalobné námietky, avšak ani v tomto ohľade nebol žalobca ukrátený na svojich právach nahliadnuť do ukončeného správneho spisu, keďže ho daňový úrad 19.12.2013 vyzval, aby ozrejmil, ktorému subjektu udelil plnú moc. Na výzvu, ktorá mu bola doručená 27.12.2013, však reagoval až podaním doručeným správcovi dane 27.01.2014, t.j. ak by reagoval v lehote na podanie žaloby - pričom mal vedomosť, dokedy táto lehota plynie, (keďže druhostupňové rozhodnutie bolo jeho splnomocnenej zástupkyňi riadne doručené) mohol nahliadnuť do správneho spisu ešte v lehote podľa § 250b ods. 1 O.s.p. V rozpore so skutočnosťou bolo aj tvrdenie žalobcu, že správca dane nevyzval žalobcu na ozrejmienie, ktorému subjektu udelil plnú moc. Naopak, túto výzvu správca dane vyhotovil ešte v deň predloženia ďalšej plnej moci a žalobca ju prevzal 27.12.2013, t.j. počas plynutia lehoty na podanie žaloby.

Vo vzťahu k hmotnoprávnym námietkam žalobcu krajský súd uviedol, že základnou právnou otázkou hmotnoprávneho charakteru pri preskúmaní veci v rámci tohto konania pred súdom bola otázka, resp. problematika, či žalobcovi vznikol nárok na registráciu za platiteľa DPH za podmienok vyplývajúcich z ust. § 3 zákona o DPH a podľa § 4 zákona o DPH. Krajský súd poukázal na to, že nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca musel splniť dve podmienky v konaní o zákonnú registráciu pre daň z pridanej hodnoty a to s poukazom na § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, teda vykonávanie ekonomickej činnosti na pokračujúcej báze a preukázanie sídla vykonávania ekonomickej činnosti na účely zákona o dani z pridanej hodnoty.

Krajský súd v rozsudku poukázal na žiadosť o registráciu pre daň z pridanej hodnoty, ktorou žalobca deklaroval dosiahnutie obratu vo výške 50 320 €, pričom z rozsiahleho dokazovania vyplynulo, že celá ekonomická činnosť žalobcu spočívala v jednej obchodnej transakcii, pričom nebolo zistené, že do dňa podania žiadosti o registráciu, t.j. do 04.06.2013, že by žalobca vykonával nejakú inú ekonomickú činnosť. Ďalej z vykonaného dokazovania vykonaného správcom dane bolo preukázané, že v skutočnosti nedošlo ani k fyzickej dodávke tovaru podľa predloženej faktúry, nakoľko bolo zistené a žalobcom aj potvrdené, že tovar - potravinárska fólia sa stále nachádzala v prenajatých priestoroch spoločnosti SCHENKER s.r.o. a nájom za prenajaté priestory je doposiaľ, resp. bol uhrádzaný spoločnosťou ANDANTA spol. s r.o. Takisto bolo podľa názoru súdu správne konštatované, že bolo preukázané, že v mesiaci december 2012 bola predmetom fakturácie potravinárska fólia v reťazci medzi spoločnosťami ANDANTA spol. s r.o. - DONORA spol. s r.o. - BALEARA spol. s r.o. - CENTERA spol. s r.o. s minimálnym navýšením ceny tovaru. Fyzicky sa tovar v rámci reťazca týchto spoločností nepremiestňoval. Tiež bolo zistené, že deklarované obchody boli realizované medzi personálne prepojenými osobami, pretože spoločnosť ANDANTA spol. s r.o., BALEARA spol. s r.o. a CENTERA spol. s r.o. majú štatutárneho zástupcu tú istú osobu - L. J., ktorá je aj štatutárnym orgánom www.sropredaj.sk, s. r. o., t.j. spoločnosti poskytujúcej sídlo menovaným spoločnostiam.

Krajský súd poukázal aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ C-77/01 Empresa, C-230/94 Enkler, C-110/94 INZO, z ktorých vyplýva, že konanie, u ktorého chýba vážny úmysel zahájiť ekonomickú činnosť, a ktorého účelom je nadobudnúť postavenie platiteľa DPH, ktorý si môže uplatňovať právo na odpočítanie dane, status zdaniteľnej osoby nezakladá.

Krajský súd konštatoval, že nebola spochybnená platnosť uzatvorených nájomných zmlúv, ale bolo preukázané v rámci daňového konania, že sídlo žalobcu nezodpovedá ekonomickej realite. Uvedené vyplýva nielen zo zistenia, že či už v tomto sídle alebo inde neboli prijímané žiadne obchodné rozhodnutia konateľky, keďže nebola vyvíjaná žiadna obchodná činnosť žalobcu (okrem vyššie uvedeného obchodného prípadu), ale tiež z miestneho zisťovania správcu dane na adrese sídla žalobcu, ako aj z telefonického rozhovoru s prenajímateľom obchodných priestorov, kde sídli žalobca, z ktorého bol vyhotovený úradný záznam. Krajský súd sa v ďalšom vysporiadal s ostatnými námietkami žalobcu, ktoré považoval za nedôvodné, a preto žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce včas odvolání a domáhal se, aby Nejvyšší soud Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti mu vec na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu odvolací súd priznal právo na náhradu trov konania.

Žalobca bol toho názoru, že postupom súdu (vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia) bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň nevykonaním navrhnutých dôkazov, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, bol zo strany súdu neúplne zistený skutkový stav veci. Taktiež bol žalobca toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca vo svojom odvolaní poukázal a zopakoval svoje dôvody, ktoré uviedol v žalobe, pričom zdôraznil, že súd nesprávne vyhodnotil jeho argumentáciu ohľadom plnomocenstva a že jeho závery a úvahy v tomto smere sú nesprávne a že zodpovednosť za pochybenie správcu dane má znášať daňovník a poukázal na rozhodnutie ústavného súdu, že súdna moc musí chrániť pred excesmi verejnej moci. Pokiaľ išlo o hmotnoprávne námietky zopakoval čo už uviedol v podanej žalobe. Poukázal na to, že manipuláciou s administratívnym spisom došlo k porušeniu žalobcových ústavných práv na spravodlivé súdne konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súhlasí s výrokom rozsudku Krajského súdu v Žiline týkajúceho sa merita veci a je toho názoru, že v predmetnej veci bolo rozhodnuté v súlade splatnými právnymi predpismi a Krajský súd Žilina aplikoval a vykladal ustanovenia príslušných daňových predpisov (zákon o DPH a daňový poriadok) správne, dospel k správne rozhodnutiu vo veci a vysporiadal sa so všetkými žalobnými námietkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací s poukazom na § 492 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia tak, ako to bolo uvedené v rozsudku krajského súdu, ktorý sa relevantným spôsobom vysporiadal so všetkými dôležitými námietkami žalobcu.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného tak vychádzalo zo správneho posúdenia veci a jeho postup bol

súladný s týkajúcou sa právnou úpravou. Rovnako zákonne postupoval i súd konajúci v prvom stupni, a preto najvyšší súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. a na základe toho sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu a nepovažujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.